

Sygn. akt VIII U 262/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jolanta Węs

Protokolant – starszy sekretarz sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 roku w Lublinie

sprawy D. T.

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w W.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek odwołania D. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W.

z dnia 15 grudnia 2015 roku znak (...) - (...)

I zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, iż D. T. jako pracownik u płatnika składek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 15 lipca 2015 roku;

II zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. na rzecz D. T. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII U 262/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 grudnia 2015 roku, znak (...) - (...), wydaną na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 68 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2015, poz. 121 ze zm.) oraz art. 58 § 2 kodeksu cywilnego (Dz. U. 2014, poz. 1502 ze zm.) w związku z art. 300 kodeksu pracy (Dz. U. 2014, poz. 1502 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. stwierdził, że D. T. jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o. o. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 15 lipca 2015 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, między innymi, że umowa o pracę zawarta przez D. T. z (...) Sp. z o.o. reprezentowaną przez I. T. w dniu 15 lipca 2015 roku, na podstawie której odwołująca została zatrudniona na czas nieokreślony w ramach 1/2 etatu, na stanowisku managera do spraw handlu z wynagrodzeniem 3 000 złotych brutto miesięcznie, nie skutkowałą nawiązaniem stosunku pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p. Zdaniem Zakładu miała ona na celu świadome, celowe i zorganizowane działanie, którego celem było uzyskanie, w sposób nieuprawniony, należnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, przez co było one sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nieważne.

Tym samym, w uznaniu organu rentowego, celowe stało się wyłączenie D. T. od dnia 15 lipca 2015 rok z pracowniczych ubezpieczeń społecznych z tytułu zgłoszenia przez (...) Sp. z o.o. na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (decyzja (...) akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona D. T., domagając się jej zmiany i ustalenia, że podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 15 lipca 2015 roku.

Zaskarżonej decyzji ubezpieczona zarzuciła naruszenie prawa materialnego, to jest art. 22 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że nie świadczyła pracy na rzecz spółki. Wskazała, że jej zatrudnienie było związane z rozwojem firmy i rozszerzeniem działalności gospodarczej o branżę kosmetyczną. Zawniosowała o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków na powyższą okoliczność (odwołanie k. 2-9 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 10-11 a.s.).

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy zawiadomił (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o toczącym się postępowaniu w trybie 477¹¹ § 2 i 3 k.p.c. informując, że zainteresowany może przystąpić do sprawy w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia (postanowienie k. 14 a.s.).

W imieniu zainteresowanej spółki prezes zarządu I. T. przyłączył się do odwołania (k. 16 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje:

(...) Sp. z o.o. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym - Rejestrze Przedsiębiorców pod numerem(...) (...) w dniu 3 grudnia 2013 roku. W chwili dokonywania wpisu do (...) 25 udziałów w spółce należało do I. T., zaś 25 udziałów do wspólnika D. T.. Zarząd w spółce był jednoosobowy, w jego skład wchodził I. T. jako prezes zarządu uprawniony do reprezentacji spółki. Do składania oświadczeń w imieniu spółki uprawniony został samodzielnie każdy członek zarządu. Jedynym wspólnikiem spółki była D. T.. Siedziba spółki mieści się w W. (odpis KRS k. 7-8 a.s.).

Przedmiotem działalności spółki jest m.in. sprzedaż hurtowa i detaliczna zabawek i elektroniki. Początkowo działalność spółki była skoncentrowana na sprzedaży zabawek w sklepie stacjonarnym pod B.. Sklep ten został zlikwidowany. Spółka zatrudniała w nim 2 pracowników na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach sprzedawców.

W związku z planami rozwoju firmy (...) zdecydował się rozszerzyć działalność gospodarczą o sprzedaż perfum i kosmetyków sprowadzanych z USA za pośrednictwem sklepu internetowego (zeznania I. T. k. 48v-49 a.s.).

Początkowo, jako wspólnik spółki, D. T. doraźnie prowadziła jej sprawy - raz w tygodniu lub raz na dwa tygodnie telefonowała do kontrahentów. Odwołująca prowadziła negocjacje z kontrahentami z zagranicy z uwagi na biegłą znajomość języka angielskiego. Wymieniona na stałe zamieszkiwała wówczas na Białorusi w B., przyjeżdżając do Polski w razie potrzeby (zeznania wnioskodawczyni k. 47v-48 a.s.).

W dniu 15 lipca 2015 roku D. T. została zatrudniona w (...) Sp. z o.o. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, na stanowisku managera do spraw handlu z miesięcznym wynagrodzeniem wynoszącym 3 000 złotych brutto. Odwołująca została dopuszczona do pracy na podstawie orzeczenia lekarskiego numer (...) z dnia 31 lipca 2015 roku stwierdzającego, iż jest ona zdolna do pracy na stanowisku managera. W dniu 15 lipca 2015 roku odbyła szkolenie bhp. Następnie została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych (akta osobowe cz. B, w tym umowa o pracę k. 1, orzeczenie lekarskie k. 7, karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy k. 8, k 36 a.s.).

Po zawarciu umowy o pracę, wnioskodawczyni na stałe zamieszkała w Polsce z I. T. w B., otrzymała kartę czasowego pobytu, która została przedłużona. Odwołująca posiadała wiedzę i doświadczenie w branży kosmetycznej. Na Białorusi pracowała jako modelka, znała branżę kosmetyczną, biegle władała językiem angielskim i hiszpańskim.

Po zawarciu umowy o pracę wnioskodawczyni sporządziła projekt strony internetowej (...) opracowała jej wygląd, logo, opisała asortyment, umieszczała reklamy w Internecie. Otworzyła stronę sprzedaży na portalach: (...), I. i F., zarejestrowała się na stronach C. i O., gdzie klienci składali opinie (wydruki z portalów społecznościowych, wydruk strony internetowej k. 55 a.s.). Wnioskodawczyni prowadziła negocjacje z kontrahentami, zajmowała się sprowadzaniem towaru do Polski, wyliczaniem cen sprzedaży, analizą rynku, reklamą, kontaktowała się z klientami. Zawierała również umowy z pocztą. Zdarzało się, że D. T. zamawiała z zagranicy zabawki lego (wydruki wydania towaru z magazynu, faktury k. 9 a.s.).

Świadczenie pracy odbywało się w biurze firmy przy ul. (...) w B. od 9 do 13. Obowiązki pracownicze wnioskodawczyni wykonywała również w domu od 13 do 17, gdy kontaktowała się z kontrahentami z USA z uwagi na różnicę czasu - w zależności od potrzeb spółki. Prace te zajmowały jej minimum 4 godziny dziennie. Ubezpieczona podpisywała listy obecności. Z tytułu wykonywanych obowiązków otrzymywała miesięczne wynagrodzenie, przelewane na rachunek bankowy. I. T. sprawował kontrolę nad wykonywanymi przez odwołującą czynnościami, nadzorował dokonywane operacje finansowe, omawiał podejmowane decyzje (akta ZUS, w tym: listy obecności, zeznania I. T. k. 48v-49 a.s.).

Sklep internetowy prowadzony przez spółkę w dalszym ciągu funkcjonuje i przynosi dochody. Od dnia 15 października 2015 roku D. T. przebywała na zwolnieniu lekarskim związanym z ciążą.

W okresie od 11 grudnia 2015 roku do 8 grudnia 2016 roku wnioskodawczyni korzystała z urlopu macierzyńskiego oraz z urlopu rodzicielskiego (akta osobowe cz. A, w tym: podanie z dnia 23 grudnia 2015 roku). Jej obowiązki przejął I. T. z uwagi na konieczność zachowania tajemnicy handlowej o klientach, źródłach zaopatrzenia i kontaktach (zeznania wnioskodawczyni k. 47v-48 a.s., zeznania świadka A. Y. k. 49 a.s.).

Od kwietnia 2016 roku I. T. zatrudnił na stanowisku pracownika biurowego w ramach 1/8 etatu E. G., która zajmuje się przyjmowaniem zamówień przez Internet lub telefon oraz wysyłką kosmetyków do klientów. Po zakończeniu urlopu macierzyńskiego wnioskodawczyni planuje powrót do pracy (zeznania świadka E. G. k. 48v-49 a.s.).

W dacie zatrudnienia wnioskodawczyni spółka znajdowała się w dobrej sytuacji finansowej i dysponowała środkami na wypłatę wynagrodzenia dla D. T.. Na koniec grudnia 2014 roku bilans spółki wynosił 115 986,09 złotych, zaś na koniec grudnia 2015 roku - 228 110,71 złotych (bilans spółki k. 71 a.s., zapisy na koncie w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2015 roku k. 55 a.s., zeznania I. T. k. 48v-49 a.s.).

Pismem z dnia 10 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wystąpił do (...) Sp. z o.o. z wezwaniem do złożenia wyjaśnień na okoliczność świadczenia pracy przez D. T. na rzecz spółki w ramach umowy o pracę.

W toku postępowania wyjaśniającego płatnik składek złożył do organu rentowego dokumenty osobowe pracownika oraz dokumenty mające potwierdzić zatrudnienie u płatnika składek oraz zajął stanowisko w sprawie.

Po zakończeniu prowadzonego postępowania wyjaśniającego Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Zebrane w aktach sprawy dowody były wiarygodne, nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron i nie budziły wątpliwości. Tym samym zasługiwały na to, aby uczynić je podstawą ustaleń faktycznych w niniejszym postępowaniu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawczyni oraz przedstawiciela zainteresowanej spółki w zakresie zależności służbowej pomiędzy odwołującą i I. T., odpowiedzialności za poszczególne czynności, miejsca świadczenia pracy przez odwołującą. Wskazywali oni, jakie czynności wykonywała D. T. w trakcie zatrudnienia i ile czasu jej zajmowały. Zeznania te są logiczne i korespondują z zeznaniami świadków E. G. i A. Y., którzy potwierdzili fakt świadczenia pracy przez odwołującą, rodzaju pracy i zakresu jej obowiązków. Wymienieni świadkowie opisali przebieg zatrudnienia D. T. począwszy od momentu podjęcia przez nią pracy aż do momentu urlopu macierzyńskiego. Ich zeznania są rzeczowe, logiczne i pozbawione tendencyjności. Brak jest, zatem podstaw, aby je kwestionować.

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym reguluje ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2016, poz. 963 zm.).

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które są pracownikami. Na mocy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy osoby te podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu i wypadkowemu. Art. 13 pkt 1 powołanej ustawy precyzuje z kolei, iż okresem ubezpieczenia społecznego pracownika jest okres od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Zgodnie z art. 8 cytowanej wyżej ustawy za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Przepis ten odsyła w istocie do definicji zawartej w kodeksie pracy. Tym samym za pracownika uważać należy osobę zatrudnioną na mocy umowy o pracę, w ramach to którego stosunku pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art. 2 k.p. w zw. z art. 22 k.p.). Stosunek pracy jest więc dobrowolnym, o zarobkowym charakterze zobowiązaniem, z osobistym świadczeniem pracy, podporządkowaniem pracownika pracodawcy, ponoszeniem ryzyka gospodarczego przez pracodawcę oraz ciągłością świadczenia pracy.

Podnieść należy, że dla wywołania skutków prawnych związanych z istnieniem danego stosunku zobowiązaniowego nie jest wystarczające jedynie zawarcie umowy od strony formalnej, ale decydujące jest rzeczywiste realizowanie i trwanie stosunku pracy w granicach wyznaczonych treścią art. 22 k.p.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia z dnia 17 stycznia 2006 roku, III AUa 433/2005).

Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku, II UK 43/05, OSP 2007/6/74).

Organ rentowy nie kwestionował przy tym, że stosunek prawny łączący wnioskodawczynię z (...) Sp. z o.o. od dnia 15 lipca 2015 roku był stosunkiem pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p. D. T. zobowiązała się do wykonywania określonego rodzaju czynności na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym, a pracodawca zobowiązał się do zatrudniania jej za wynagrodzeniem. Strony rzeczywiście realizowały nawiązany stosunek pracy w granicach wyznaczonych treścią art. 22 k.p. do czasu, kiedy wnioskodawczyni mogła pracę świadczyć.

W rozpoznawanej sprawie należy podkreślić, iż ciąża nie stanowi przesłanki wykluczającej możliwość zawarcia umowy o pracę i stąd nawiązanie stosunku pracy z osobą w ciąży nie może być oceniane negatywnie, nawet przy uwzględnieniu okoliczności, że w dacie zawarcia umowy o pracę pracodawca wiedział o pozostawaniu pracownicy w ciąży. Zasadniczo więc samo zawarcie umowy o pracę z kobietą w ciąży nie jest kwalifikowane jako społecznie naganne, czy sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a faktyczne wykonywanie pracy przez pracownicę w ciąży zdecydowanie należy traktować jako nawiązanie stosunku pracy na zasadzie powołanego wyżej art. 22 § 1 k.p. Należy w pełni podzielić

ugruntowane poglądy judykatury, iż fakt zawarcia umowy o pracę w celu objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie stanowi obejścia prawa i nie skutkuje nieważnością umowy. Cel obejścia ustawy polega na takim ukształtowaniu treści umowy, które pozornie nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości zmierza do zrealizowania celu przez nią zakazanego. Umowie o pracę nie naruszającej art. 22 k.p. nie można zatem stawiać zarzutu zawarcia w celu obejścia prawa, nawet gdy jej cel dyktowany był wyłącznie chęcią uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 roku, III UK 89/2005, LEX 182780).

Powyższe rozważania są o tyle istotne, że organ rentowy uznał w sprawie, że umowa o pracę była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, a przez to nieważna, bo jej celem nie było faktyczne zatrudnienie i świadczenie pracy, lecz uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z ciążą D. T.. Stanowisko organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż na podstawie umowy o pracę z dnia 15 lipca 2015 roku wnioskodawczyni faktycznie świadczyła pracę do dnia 14 października 2015 roku. Ponadto - w ocenie Sądu – słuszna jest teza, że samo zawarcie umowy o pracę w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2006 roku, III UK 156/05, LEX nr 272549). Trudno bowiem uznać, że dążenie do uzyskania przez zawarcie umowy o pracę ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym może być uznane za zmierzające do dokonania czynności sprzecznej z prawem, zasadami współzycia społecznego albo mającej na celu obejście prawa. Przeciwnie, jest to zachowanie rozsądne i uzasadnione zarówno z osobistego, jak i społecznego punktu widzenia. Między innymi dlatego, że kobietom ciężarnym przysługuje ochrona przed odmową zatrudnienia z powodu ciąży, a odmowa nawiązania stosunku pracy, podyktowana taką przyczyną, jest traktowana jako dyskryminacja ze względu na płeć (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2006 roku, III UK 150/05, LEX nr 272551).

W ocenie Sądu Okręgowego, niedopuszczalne jest nawet dorozumiane formułowanie zakazu nawiązywania stosunków pracy z kobietą w ciąży. Twierdzenie, iż kobieta w ciąży zawiera umowę o pracę w celu wyłudzenia świadczeń z ubezpieczenia społecznego w postaci zasiłku macierzyńskiego lub wychowawczego jest nadużyciem ze strony wypowiadającej taki zarzut. Przepisy o zasiłkach związanych z macierzyństwem i wychowaniem dzieci zostały skonstruowane dla kobiet po to, by osoby uprawnione z tych praw korzystały. Są to realne uprawnienia dla kobiet, z których mają prawo korzystać i oczywistym jest fakt, że kobieta może podjąć pracę by skorzystać z zapewnianego przez przepisy prawa zasiłku związanego z urodzeniem dziecka. Brak jest przy tym jakichkolwiek podstaw do kwestionowania przez organ rentowy czynności związanych z zawarciem przez ubezpieczoną umowy o pracę i faktycznym wykonywaniem obowiązków pracowniczych w spornym okresie. Podnoszenie przez organ rentowy nieważności zawartej umowy w oparciu o art. 58 § 1 k.c. poprzez zarzut naruszenia zasad współzycia społecznego przy zawieraniu umowy, zdecydowanie nie znajduje oparcia w materiale dowodowym, z którego wynika, że wnioskodawczyni faktycznie wykonywała pracę i w ten sposób realizowała swe obowiązki pracownicze w ramach nawiązanego stosunku pracy stanowiącego tytuł ubezpieczeń społecznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 roku, I UK 21/09, LEX 515699).

Wnioskodawczyni została skierowana na obowiązkowe wstępne badania lekarskie. Z jego treści wynikało, iż stan zdrowia D. T. nie stawał przeciwwskazań do wykonywania pracy na stanowisku menagera do spraw handlu. Okoliczność ta świadczy, iż, w momencie zawierania umowy nie było żadnych przeciwwskazań medycznych, które mogłyby mieć wpływ na decyzję o jej zatrudnieniu. W uznaniu Sądu, odwołująca nie mogła przewidzieć, ani tym bardziej zaplanować choroby w czasie ciąży. Również zakres obowiązków, jakie nałożono na wnioskodawczynię był współmierny do wymiaru czasu pracy, na jaki została zatrudniona. O tym, że zatrudnienie D. T. nie miało mieć tymczasowego charakteru i stanowisko jej pracy nie zostało na potrzeby uzyskania świadczeń, utworzone świadczy również to, że konieczność jej zatrudnienia wynikała z rzeczywistych potrzeb jej pracodawcy, który planował rozszerzyć działalność gospodarczą o sprzedaż kosmetyków i działalność taką w istocie rozpoczął.

Swoje wątpliwości organ rentowy uzasadniał również tym, iż D. T. świadcząc pracę wcześniej bez zgłoszenia tego tytułu do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie ponosiła kosztów związanych z ubezpieczeniem. W momencie, kiedy pojawiła się bliska perspektyw uzyskania pewnych i oczywistych korzyści, wnioskodawczyni została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych. Odwołująca rozpoczęła pracę w dniu 15 lipca 2015 roku, po czym, w związku ze stanem

ciąży zaczęła korzystać ze zwolnienia chorobowego. Odnosząc się do tego twierdzenia, należy wskazać, że żaden przepis prawa nie zabrania zatrudniania kobiet w ciąży. Nie można również takiego działania oceniać jako zjawiska patologicznego, a także świadomego, celowego i zorganizowanego działania nakierowanego wyłącznie na objęcie ubezpieczeń społecznym. Zakaz taki, nawet jeśli zostałby wprowadzony, byłby bowiem sprzeczny z obowiązującą Konstytucją.

Podkreślenia jeszcze raz wymaga, iż nawet jeśli głównym powodem, dla którego ubezpieczona nawiązała stosunek pracy było dążenie do uzyskania przez zawarcie umowy o pracę ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, to takie dążenie nie mogło zostać uznane za naruszające zasady współżycia społecznego, zmierzające do dokonania czynności sprzecznej z prawem albo mającej na celu obejście prawa. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, jako motywacja do podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, a dążenie kobiety ciężarnej do uzyskania przez zawarcie umowy o pracę ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może być uznane za zmierzające do dokonania czynności sprzecznej z prawem albo mającej na celu jego obejście, jeżeli umowa ta prowadzi do faktycznej realizacji zatrudnienia spełniającego cechy stosunku pracy (por. wyroki z 13 maja 2004 roku, II UK 365/03, Monitor Prawniczy 2006 nr 5, s. 260; 25 stycznia 2005 roku, II UK 141/04, OSNP 2005 nr 15, poz. 235; 28 kwietnia 2005 roku, I UK 236/04, OSNP 2006 nr 1-2, poz. 28).

Tym samym koniecznym było przyjęcie, że fakt, iż w momencie zatrudniania D. T. oraz płatnik wiedzieli o ciąży ubezpieczonej, miałyby znaczenie tylko w takiej sytuacji, w której strony nie wywiązywałyby się z zobowiązań przewidzianych umową o pracę. Z dowodów przeprowadzonych w toku niniejszej sprawy wynika zaś niespornie, że od dnia 15 lipca 2015 roku do dnia skorzystania przez ubezpieczoną ze zwolnienia chorobowego wnioskodawczyni faktycznie świadczyła pracę na podstawie ważnie zawartej umowy o pracę, a pracodawca za ten okres opłacił należne składki na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne.

Niesłuszny jest również zarzut, że wnioskodawczyni jest żoną I. T.. W tym zakresie wskazać należy, iż pozostawanie w relacji rodzinnej pracodawcy i pracownika nie może stanowić wady powodującej brak możliwości uzyskania świadczenia, w świetle ustaleń przeprowadzonych w sprawie, że obowiązki wynikające ze stosunku pracy były przez odwołującą rzeczywiście wykonywane.

W świetle tych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że faktycznie wolą stron było rzeczywiste świadczenie pracy przez skarżącą w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. i nie zmierzało do uzyskania nienależnych, zawyżonych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Reasumując, w ustalonym w sprawie stanie faktycznym zawarcie umowy o pracę i jej faktyczne wykonywanie nie może być ocenione, jako sprzeczne z prawem, z zasadami współżycia społecznego, czy zmierzające do obejścia prawa i stąd za całkowicie chybiony należy uznać wywód organu rentowego i stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji w zakresie podnoszonej nieważności umowy o pracę na podstawie art. 58 k.c., przy uwzględnieniu przedstawionych powyżej poglądów judykatury w zakresie zawierania umów o pracę i obejmowania pracownic w ciąży ubezpieczeniem społecznym.

Biorąc powyższe pod uwagę należało stwierdzić, iż D. T. podlega jako pracownik ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od dnia 15 lipca 2015 roku.

Orzeczenie o zwrocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość w kwocie 360 złotych ustalono na podstawie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm. w wersji obowiązującej na dzień złożenia odwołania).

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w sposób określony w sentencji wyroku.